

SADIRBEK TURDUBEKOĞLU
(САДЫРБЕК ТУРДУБЕК УУЛУ) –

*1994-cü ildə Narın bölgəsinin At başı elinin
1 May kəndində doğulub.*

*Qırğız Dövlət Universitetinin
Filologiya fakultəsini bitirib.*

Uluslararası "Nur borbor"

Yaradıcı Gənclər Akademiyasının üzvüdür.

UŞAQCÜN OYUNCAQ OLMAQ İSTƏRƏM

Adam deyil, dirək ola bilsəydim,
yıxılan adama bir aman üçün.
Yanıb yaxılardım, atəş olardım,
fırtına zamanı donmaman üçün.

Əgər dağ olsaydım, uca Tanrıya,
Şikayət edərdim mələkərimdən.
Amansız düşmənlə hey vuruşaraq,
Mehriban ellərə sığınardım mən.

Onlar böyüklərə örnək olurlar, –
Uşaqqlar dünyada qanadım, qolum...
Zərif əlləriylə tutsunlar deyə,
İstərdim onlarçün oyuncaq olum...

CAN VƏ BƏDƏN

Bir gün gələr,
öz üzümü öpərəm.
Sağ gözümdən
sol gözümə
yaş axar...
Sol əlimi
sağ əlimlə sıxaram.
Kürəyimi ənsəm ilə görərəm.

Gizli-gizli hıçqıraraq,
öz-özümü
qucam.

Varlığımı
hiss etməkçün
öz burnumu dişlərəm.
Amma
canım bədənimdən
uçunca,
nə mən özm,
nə də kimsə tutammaz...

O an
biri
gəlib söylər:
“Bağlanma dar qəfəsə!
İndi azad,
gerçək həyat sənindir”.
“Bu aləmi dolan,
durma”
deyəən vaxt,
verməyə yox cavabım..!
Kövrək ümid
və istək
var canımda.
Vücudumla
vidalaşıb uçaram.
Onu bir də
qiyamətdə görərəm.

Sonuncu gün ...
Dağlar
pambıqtək uçar.
Sıralanar ağaclar.

Bir anda
vücutlar
yenə görüşər.

Mən

məsciddə
ya bir yoxsul daxmasında
parçalarını arayaram
vücudumun.
Harının kifsənmiş evinə deyil,
yenə də xalqıma xidmət edərəm.

Dağlar sığar,
tarix yatar
gözümdə.
Göz oxşayan
bir gözəlin üzündən
itirdim özümü.
Mən nə dərd çəkdim sə
onun üzündən
çəkdim.

Görünmə
özümdən getdim,
haldan düşdüm.
Əllərindən
şərbət içmək istədim.
Əgər mənim ürəyim
köksündə atsaydı,

kor gözlər
açılıb
görürdü onu...

Ürəyimin
dilinin olmaması gözəldi.
Yoxsa, ilham gəlincə
dayanmaz, qışqırdı.
Dodaqlarım
sevinsin
deyə,
içdim suyunu.
“Yox” demədi bir kərə...

Təmizlədi
can evinin
otaqlarını.
Təbiətin nurunu da
üzünə səpdi.
Paxıllıq etsinlər deyə
yaratmışdır Yaradan..!
Axı
gözəllik sevən
gözlərdə nə günah var?..

Yüz illiklər keçər
Və
sən gəlməsən də
Sənə
verə
bilmədiyim ürəyim
başqa birisinə qismət olmadan
qaynayıb-qarışar qara torpağa.
Torpaq Ürəyimdən
güllər açılar.
O gülü, o gülü
sənə versəydim...

Sən
sözümü eşidən vaxt
karıxdın.

Baxıram
üzündə gülüş gizlənib;
Düşünmə ağılımdan
əl çəkdiyimi. –
Mən sənə söylərəm
necə verəcəm
Torpaq Ürəyimdən qalxan gülləri.

Əlbət, bir gün
mənim də
bir məzarım olacaq,
Gün keçər,
məzarımdan

gül kimi güllər açar.
Rüzgar
gül bədənimi
qoxlayar, üflər keçər...
O dünyadan
sənə gül göndərərəm...

Dağların dəli yeli
qırar budaqlarımı;
Amma heç nə
və heç kim
durdura bilməz məni.
Hər nə var – qoy, olsun,
nə yoxsa, qalsın
Gəl, gül ətri duyunca
sarıl torpaq qoluma...

(Çevirən: *Dos.Dr. Rəsmiyyə SABİR*)

